

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSTER, HENRY

Micul îngrijitor de cai / Henry Oster and Dexter Ford. -

București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-199-4

I. Ford, Dexter

821.111

HENRY OSTER

și DEXTER FORD

MICUL ÎNGRIJITOR DE CAI

Traducător: **Diana Dorobanțu**

Redactori: **Justina Ene, Crenguța Nicolae**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

The Stable Boy Of Auschwitz

Copyright © Henry Oster and Dexter Ford, 2014

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Cuprins

Introducere	11
Capitolul 1: Un băiat german.....	13
Capitolul 2: O națiune în căutarea unui lider	20
Capitolul 3: Evrei în Germania	30
Capitolul 4: Ascensiunea naziștilor	34
Capitolul 5: Sub presiune	38
Capitolul 6: O noapte pe care n-o poți uita. O noapte pe care ți-ai dori s-o uiti	44
Capitolul 7: „Aceasta este o greșeală!”	48
Capitolul 8: Nu aveam încotro să mergem. Nu aveam ce să facem	52
Capitolul 9: Schija prețioasă.....	55
Capitolul 10: Raport pentru deportare.....	59
Capitolul 11: O cameră. Douăzeci și unu de oameni.....	63
Capitolul 12: Calculul supei.....	68
Capitolul 13: Curierul ghetoului	73
Capitolul 14: Sunete în noapte	77
Capitolul 15: Copilul orfan de tată.....	80
Capitolul 16: Bunătatea călăului	85
Capitolul 17: Secretul din mansardă	89

Capitolul 18: Trenul	95
Capitolul 19: O mână ridicată. Un braț tatuat.....	101
Capitolul 20: Către grajduri.....	111
Capitolul 21: Mutti, Olga și Barbarossa	115
Capitolul 22: Mânzul de pe câmp.....	119
Capitolul 23: Barbarossa	125
Capitolul 24: În bătaia puștii.....	128
Capitolul 25: O bătaie, o roșie și o bucată de pâine	137
Capitolul 26: Provocarea și nazistul fără un ochi.....	145
Capitolul 27: Ceva se întâmplă aici.....	150
Capitolul 28: Marșul.....	153
Capitolul 29: Sub asediu.....	158
Capitolul 30: Buchenwald.....	163
Capitolul 31: Șoapte în noapte	167
Capitolul 32 : Zăcând printre morți	173
Capitolul 33: Un tanc cu steaua lui David	176
Capitolul 34: În spatele gardului de sârmă ghimpată de la Buchenwald	180
Capitolul 35 : SS-ul pe fugă	183
Capitolul 36 : Sănătoși, bolnavi și muribunzi	185
Capitolul 37 : Alb și negru	190
Capitolul 38: Primul mic-dejun	193
Capitolul 39: Frica de libertate	195
Capitolul 40: Drumul cel lung.....	198

Capitolul 41: Bunii germani din Weimar	201
Capitolul 42: Îngroparea morților	203
Capitolul 43 : Băieții din baracă	208
Capitolul 44 : Încă o călătorie cu trenul	211
Capitolul 45 : Călătoria înapoi la viață	215
Capitolul 46: Bine ați venit la sanatoriu	222
Capitolul 47 : Cineva de undeva	228
Capitolul 48 : Cum arată libertatea	231
Capitolul 49: Bătrânul vapor <i>Exodus</i>	235
Capitolul 50 : Omul din America	238
Capitolul 51: Un om liber la Paris	240
Capitolul 52 : Către Țara Făgăduinței	245
Capitolul 53 : Simbolul femeii din port	249
Capitolul 54 : În sfârșit acasă	253
Capitolul 55: Bine ați venit în Westwood	261
Capitolul 56 : Îmi pare rău. Prea evreu	267
Capitolul 57 : Întoarcerea în Germania	274
Epilog	282
Dragă cititorule	284
Mulțumiri	285

Henry părea să considere fiecare nouă zi un cadou neașteptat: era hotărât să se bucure de toate și să-i convingă pe ceilalți din jurul lui să facă la fel. Era – și este – o persoană alături de care te distrezi fantastic de bine.

Într-o zi, în timp ce încerca, fără prea mare succes, să-mi găsească încă o pereche de lentile de contact potrivite, am observat pe antebrațul său stâng un tatuaj decolorat, ușor strâmb, negru-albăstrui.

B7648.

— De unde ai asta, Henry? l-am întrebat.

Aceasta este istorisirea despre cum a ajuns să aibă tatuajul. Și despre felul cum, împotriva tuturor așteptărilor, după ce a pierdut aproape tot ce poate pierde un om, Henry Oster a supraviețuit ca să-și spună povestea.

Dexter Ford
Manhattan Beach, California
iulie 2014

Capitolul 1

Un băiețel german

Cu mult timp în urmă, eram un băiețel german în vârstă de cinci ani. Heinz Adolf Oster.

Eram un puști înțelept, iscoditor, energic, cu o claie de păr negru, extrem de curios și cu o capacitate limitată de a sta nemișcat chiar și preț de câteva clipe.

Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele este plimbarea pe trotuarul mărginit de copaci din Köln, orașul german maiestuos și istoric care a fost casa mea, când l-am însoțit pe tatăl meu să voteze la alegerile generale din 1933. Au fost, desigur, alegerile ce i-au permis lui Adolf Hitler și Partidului său Național-Socialist – naziștii – să preia puterea în Germania.

Habar n-aveam cât de importantă era ziua aceea sau ce consecințe urmau să aibă alegerile. Probabil că nimeni nu anticipa, nici măcar Adolf Hitler însuși. Dar îmi aduc aminte că tata – Hans Isidor Oster – m-a ținut de mână când am plecat din apartamentul nostru, în jos pe stradă, către secția de votare.

Tata era un bărbat înalt, serios, uscățiv și respectat. Oamenii de pe stradă îl recunoșteau, zâmbeau și îl salutau ridicându-și pălăriile. Prietenii se aplecau să mă vadă pe mine, băiețelul lui, îmbrăcat precum micul lord Fauntleroy, pornit într-o adevărată aventură. Îmi aduc aminte că fuma tot timpul – ceea ce îi dădea un aer de grandoare, îl făcea să pară mai matur, mai important.

Era un răsfat rar să ies cu tata, doar noi doi. Era directorul mai multor magazine mici și de obicei era foarte ocupat, așa că petreceam mult mai mult timp cu mama decât cu tata.

Îmi aduc aminte că, după ce am plecat de la secția de votare, m-a dus la o cofetărie să iau *Schlagsahne* – frișcă cu aromă de vanilie – ceea ce era ca și cum am ieși la o înghețată în ziua de azi. Am fost foarte fericit. A fost o zi mare pentru mine.

Eram singur la părinți. Locuiam împreună cu mama și cu tata în acel oraș cosmopolit și elegant din vestul Germaniei. Köln este cunoscut pentru vechea sa catedrală gotică, Domul, cu turnurile gemene din zidărie dantelată care par să se înalțe cu mult deasupra orașului.

Noi nu mergeam la Domul catolic să ne rugăm, dar eram în mod autentic o bună familie germană. Nu aveam niciun motiv să credem că eram mai puțin germani decât oricine altcineva. Tata era veteran al armatei germane, Wehrmacht. Luptase în marele război – Primul Război Mondial – la fel ca milioane de alți bărbați germani. Fusese rănit în război: avea o cicatrice pe obraz acolo unde îl lovise o bucată de schijă în timpul unui baraj de artilerie. Fusese distins cu o medalie pentru curaj. Nu avusese niciun motiv să nu lupte în apărarea țării sale, să nu lupte pentru Patria sa, la bine și la rău. Ca orice alt bun german.

Singurul lucru care ne diferenția era faptul că eram evrei. La momentul respectiv, asta nu însemna mare lucru pentru mine. Singura diferență pe care o puteam observa între mine și ceilalți copii germani pe care îi cunoșteam era că mergeam cu familia la sinagogă în fiecare vineri seara, în loc să merg la biserică duminică. Și mergeam la o școală evreiască germană, unde ni se preda ebraica alături de toate celelalte materii obiș-

nuite. Dar nu mi se părea că eram diferiți, nici mai buni, nici mai răi, decât orice altă familie germană.

Aveam o viață confortabilă și normală. Eram un copil german neastâmpărat, cu o familie drăguță, într-un oraș german aglomerat. Dar când Hitler și naziștii au ajuns la putere – cam pe vremea când eram suficient de mare încât să-mi fac o idee despre ce se întâmpla în jurul meu – totul a început să se destrame.

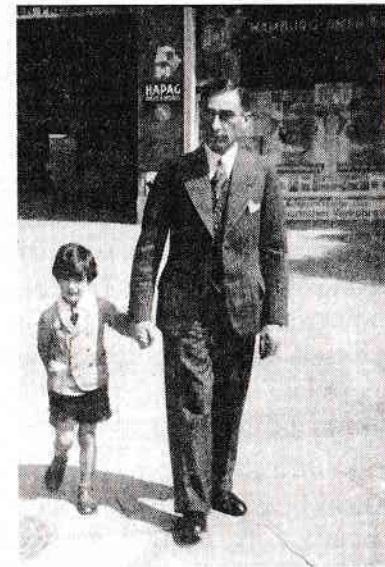

Foto: Arhiva Henry Oster

Heinz (Henry) Oster, în vârstă de 5 ani, alături de tatăl său, Hans Isidor Oster, în Köln, 1933

Prima dată când am început să simt că era ceva în neregulă – prima experiență când am ieșit în evidență, când am simțit că eram diferit și am fost persecutat – a fost în prima mea zi de școală, în 1934.

La fel ca orice alt copil, eram speriat și puțin neîncrezător. Aveam șase ani acum și ieșeam pentru prima

dată, vrând-nevrând, în lumea necunoscută, departe de mama și de tata.

Părinții m-au condus la școală; purtam, cu mare seriozitate, un rucsac mic de piele în care aveam o tablă minusculă, o bucată de cretă legată cu sfoară și un burete cu care să șterg tabla. Purtam pantaloni până la genunchi, ciorapi și o căciuliță, ca o beretă, după care se cunoștea că sunt elev în clasa I.

La fel ca ceilalți copii, aveam un cornet urias de carton pe care mi-l dăduseră părinții. Arăta ca un megafon sau ca un coif și era plin cu tot felul de lucruri minunate – bomboane și jucării mici. Era o tradiție germană ca în prima zi de școală copiii să aibă așa ceva – îi spuneam *Zuckertüte* sau „cornetul de zahăr” – ca să ne ajute să ne simțim mai în largul nostru la intrarea în această nouă lume ciudată. Nu aveam voie să le deschidem – erau legate cu celofan roșu în partea de sus, să ne împiedice să ajungem la bunătățile dinăuntru – până ce ne întorceam acasă. Era un fel de recompensă, ceva ce așteptam cu nerăbdare. Al meu era aproape cât mine de înalt, sau cel puțin așa mi se părea.

Dar când am ieșit de la școală în acea zi, ținând în mână prețioasele noastre cornete de zahăr, am fost atacați de o bandă a Tineretului Hitlerist – *Deutsches Jungvolk* și *Jungmadel*¹. Era o mulțime mare, zgomoasă, care aștepta afară pe trotuar, băieți și fete nu cu mult mai mari decât noi. Toți erau foarte mândri de ei, îmbrăcați ca niște mici cercetașe și cercetași naziști.

Ne-am speriat de moarte. Unii dintre colegii mei plângeau. Eram cu toții copii mici, de doar șase ani. Și acum, după prima noastră zi agitată de școală, eram

¹ Secțiunile organizației *Hitlerjugend* (Tineretul Hitlerist) pentru băieții între 10 și 14 ani – *Deutsches Jungvolk in der Hitlerjugend*, „Băieții germani din Tineretul Hitlerist”, respectiv pentru fetele între 10 și 14 ani – *Jungmadelbund*, „Liga fetelor germane” (n. red.).

atacați fără niciun motiv de această mulțime nazistă care urla.

Părinții mei – și toți părinții celorlalți copii evrei – așteptau în afara școlii să ne ia și să ne conducă acasă. Dar nu puteau să facă nimic ca să ne ajute. Fuseseră îmbrânciți de liderii Tineretului Hitlerist: niște golani adolescenți și tineri de douăzeci de ani.

Îmi aduc aminte că m-am uitat în sus și am văzut o mare de uniforme și fețe furioase. Cei care strigau la noi și ne batjocoreau, copii furioși cu eșarfele lor naziste, cu aceeași imagine a svasticii la gât. Băieții aveau pumnale la centură. Erau doar copii, de zece până la paisprezece ani, dar fiecare avea cuțitașul lui nazist.

În fundal îi vedeam pe organizatorii naziști și pe părinții mândri ai celor din Tineretul Hitlerist, stând cu brațele încrucișate. Evident că se bucurau de spectacol, urmărindu-și copiii cum îi puneau la punct pe micii evrei.

Copiii aruncau cu pietre în noi. Ne loveau cu bastoanele. Cu toții am fost forțați să trecem prin mulțime ca să scăpăm, să ajungem la părinții noștri și să fim în siguranță.

Cei din Tineretul Hitlerist le-au acordat o atenție deosebită *Zuckertüten*-urilor noastre. Le-au lovit cu bastoanele, încercând să ne facă să le dăm drumul din mână. Iar când unul cădea și se desfăcea, se îngărămădeau cu toții să ne fure bomboanele și jucăriile.

În cele din urmă, câțiva polițiști din orașul Köln, care nu erau neapărat naziști pe atunci, au apărut și au oprit atacul, dându-ne mie și celorlalți copii evrei suficient timp și loc să ajungem la părinții noștri.

Foto: Arhiva Henry Oster
Elisabeth Haas Oster și Heinz
(Henry) Oster, 1928

Foto: Arhiva Henry Oster
Heinz (Henry) Oster, 6 ani.
Köln, 1934

Niciunul dintre noi nu a fost grav rănit – doar niște zgârieturi și mici tăieturi, câte o picătură de sânge pe ici, pe colo. Dar toți am fost șocați.

Mă dusesem la școală în acea dimineață, plin de emoție și de speranță, îngrijorat de cât de bine aveam să mă descurc în clasă. Când am ajuns, în sfârșit, acasă în după-amiaza aceea, lumea era un loc mult mai întunecat, mai periculos. Viața mea nu avea să mai fie nicio dată la fel.

Ilustrație: Arhiva Colegiului Calvin

Propaganda nazistă care li se adresează copiilor germani. O imagine dintr-o carte ilustrată antievreiască pentru copii din 1936, publicată în Germania – Să nu ai încredere în vulpea șireată și nici în jurământul unui evreu, care îi incurajă pe copiii germani să-i dea afară pe copiii evrei din școli. „Afară cu toată spița evreiască”, se arată în text. Cartea a fost publicată de fruntașul nazist Julius Streicher și a fost scrisă de Elvira Bauer, o studentă germană la arte în vârstă de 18 ani.